

Arrest

nr. 176 984 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 april 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KHAN, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 oktober 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 april 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine

Als bewijzen 'ten laste' legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest OCMW Antwerpen dd. 27.10.2015 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- schoolattest/verklaring dd. 28.05.2001 waaruit zou moeten blijken dat hij een regelmatige leerling was.

- foto van de bankkaart van de referentiepersoon met verschillende aankoopbewijzen/facturen november-december 2015 met bijhorende rekeninguittreksels: hieruit blijkt enkel dat de referentiepersoon deze betaalt heeft. Echter, louter deze betalingen zijn onvoldoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.

Bovendien dateren deze betalingen van ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, en was betrokkene op dat ogenblik reeds in ons land gedomicilieerd. Ze vormen dus geen afdoende bewijs van financiële steun voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine.

- attest Ministerie van Justitie van de Republiek Kazachstan dd. 18.01.2016 waaruit blijkt dat er op naam van betrokkene geen rechten met betrekking tot onroerend goed in de stad Almaty zijn geregistreerd. Dit attest zegt echter niet over eventuele eigendommen buiten Almaty, of eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- bewijs van woonst dd. 19.01.2016, afkomstig uit de Gegevensbank van Natuurlijke Personen van de Overheid (Kazachstan), waaruit blijkt dat volgens hun gegevens ingeschreven is op het adres van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"9.1.1. Geschonden bepalingen

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording daarvan in aanmerking kunnen genomen worden. De beslissing moet gebaseerd zijn op feiten die een determinerende invloed kunnen hebben op deze beslissing.

Er moet dus nagegaan worden of de motieven van de beslissing steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moeten vastgesteld worden en met deze feiten rekening moet worden gehouden bij het nemen van de beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel impliceert tenslotte dat de beslissing op concrete gegevens dient te berusten en met alle redelijkheid dient te worden genomen. De bestreden beslissing mag geen kennelijke wanverhouding vertonen met de feiten waarop de beslissing is gebaseerd

9.1.2. Analyse van de bestreden beslissing

De aanvraag tot verblijf van verzoeker overeenkomstig artikel 40bis, §2, le lid, 3° Vw juncto artikel 40 Vw is geweigerd omwille van volgende redenen in de bestreden beslissing;

- verzoeker onvoldoende aantoonde reeds van in het land van herkomst materieel en financieel ten laste te zijn van zijn Belgische moeder (zie infra 9.1.2.1.); verzoeker niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst (zie infra 9.1.2.2.)

- niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat (9.1.2.3.)

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, le lid, 3° Vw dient een meerderjarig kind ten laste te zijn van zijn ouder. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

9.1.2.1. Afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn Belgische ouder reeds van in het land van herkomst

De bestreden beslissing vermeldt ten eerste dat dat niet voldoende wordt aangetoond dat verzoeker "ten laste " is van zijn Belgische moeder.

- * Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 40bis, §2, le lid, 3° Vw juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met zijn Belgische moeder.

- Artikel 40bis. §2. le lid. 3° Vw bepaalt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

- Artikel 40ter Vw bepaalt:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

In casu is verzoeker ouder dan 21 jaar en moet dan ook bewijzen 'ten laste' te zijn van zijn Belgische moeder.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit verhielden welke bewijsstukken dienen te worden voorgelegd om de voorwaarde van het "ten laste" zijn uit artikel 40bis, §2, le lid, 3° Vw aannemelijk te maken.

Het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 oktober 2015 nr. 173.330 oordeelt m.b.t. het begrip "ten laste" het volgende;

"De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip "ten laste " werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia "

De Arresten van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 in zaak C-I/05 (Jia) en 16 januari 2014 in zaak C-423/12 (Reyes) oordelen dat onder "ten laste" moet worden verstaan dat het familielid van de

Unieburger materiële ondersteuning nodig heeft om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 oordeelt evenwel dat het eisen van documenten uit het land van herkomst om de afhankelijkheidssituatie tussen partijen aan te tonen geen voorwaarde mag zijn voor het verlenen van de verblijfsvergunning

* In casu heeft verzoeker o.m. de volgende stukken voorgelegd om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen (stuk 2);

> In 1999 komt verzoeker aan in België samen met ouders, de asielaanvraag vermeldt ook verzoeker. Verzoeker was toen slechts 13 jaar, minderjarig en ten laste van zijn ouders (stuk 3);

> Verzoeker maakt een attest uit Kazachstan over dat bevestigt dat hij schoolgaand was en dus ten laste van zijn ouders reeds van in het land van herkomst in de periode van 1993-2000 (stuk 4);

> In 2000 volgt verzoeker zijn eerste Nederlands lessen, dit blijkt uit het attest basisgroep Nederlands dat verzoeker overmaakt, hij was toen 13 jaar en ten laste van zijn ouders (stuk 5);

> In 2000-2001 is verzoeker 14 jaar, schoolgaand en ten laste van zijn ouders, dit blijkt uit het attest OKA dat verzoeker overmaakt (stuk 6);

^ In 2003 werd er n.a.v. de aanvraag tot regularisatie een woonstcontrole gedaan waaruit bleek dat het gezin samen op hetzelfde adres woont (stuk 7); Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker samenwoont met zijn ouders sedert zijn aankomst in België in 1999, verzoeker was toen 13 jaar (bewijs van woonst met identieke historiek van adressen moeder en zoon);

> Verzoeker maakt een recent bewijs van woonst d.d. 19.01.2016 over waaruit blijkt dat hij samen met zijn gezin op hetzelfde adres woont (stuk 8);

> In de periode van 2002-2004 is verzoeker minderjarig, ten laste van zijn ouders en volgt hij het secundair onderwijs in België, dit blijkt uit de attesten school dewelke verzoeker overmaakt (stuk 9);

> Verzoeker maakt diverse facturen over waaruit blijkt dat deze betalingen verricht zijn met de bankkaart van zijn moeder, hieruit blijkt dat verzoeker ook financieel ten laste is van zijn moeder (stuk 10);

> Verzoeker heeft bij zijn eerste aanvraag tot verblijf op grond van artikel 40ter Vw d.d. 10.03.2015 aankoopbewijzen, facturen, doktersvoorschriften en stortingsbewijzen overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker reeds van voor de huidige aanvraag financieel ten laste was van zijn moeder;

> Verzoeker maakt een attest van het OCMW d.d. 27.10.2015 over waaruit blijkt dat verzoeker geen financiële steun aanvroeg (stuk 11);

^ Verzoeker maakt een attest uit Kazachstan over, afgeleverd door Ministerie van Financiën, waaruit blijkt dat verzoeker niet belastingplichtig is en bijgevolg effectief onvermogen is in het land van herkomst (stuk 12);

> Verzoeker maakt een attest over waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen heeft en bijgevolg effectief onvermogen is in het land van herkomst (stuk 13);

> Verzoeker bewijst tenslotte dat hij ten laste is van zijn moeder middels SIS kaart ten laste van ouders (stuk 14).

Het "ten laste zijn" is dus een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren worden bewezen, zoals verzoeker dit in casu doet middels de hiervoor besproken stukken die werden overgemaakt aan verweerder op 20.01.2016.

Het betreft een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat verzoeker materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon, in casu zijn Belgische moeder. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond. Daarbij is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of verzoeker in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien.

Zoals blijkt uit het geheel van de omstandigheden, bovenstaande stukken, die werden overgemaakt aan verweerder op 20.01.2016, en uit het administratief dossier wordt afdoende aangetoond dat verzoeker ten laste was en is van zijn Belgische moeder Guli GAFAROVA.

* Bovendien heeft verzoeker in tegenstelling tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verweerder verwijst (RVV nr. 145.912 dd. 21.05.2015), in casu op actieve wijze aangetoond dat er niet alleen samenwoont is met zijn Belgische moeder, maar dat hij ook ten hare laste is, naast het niet-betwiste feit dat er wel degelijk samenwoont is met de referentiepersoon hetgeen blijkt uit de stukken die werden voorgelegd. In tegenstelling tot het geciteerde arrest legt verzoeker stukken voor, waaruit blijkt dat het ten laste zijn zich niet beperkt is tot het aantonen van de samenwoont, maar ook aan de hand van bijkomende stukken wordt bewezen.

* Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de talrijke stukken voorgelegd door verzoeker ter staving van zijn afhankelijkheidsrelatie met zijn moeder, niet volstaan. Verweerder is niet redelijk in zijn motivering wanneer zij stelt dat niet afdoende blijkt dat tussen verzoeker en zijn moeder een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

In casu blijft verweerder immers in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als ten laste van zijn Belgische moeder. Verweerder heeft de bestreden beslissing genomen

zonder rekening te houden met alle dienstige stukken (zie supra in detail besproken) die verzoeker heeft voorgelegd en die bewijzen dat hij reeds van in het land van herkomst tot op heden ten laste is van zijn Belgische moeder. Verweerder schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel voor zover zij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken. Louter een opsomming van de stukken in de bestreden

beslissing zonder concrete motivering volstaat uiteraard niet om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

* Het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 december 2014 nr. 134.915 oordeelt in dit verband het volgende;

Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ, 9 januari 2007, nr. C-423-12, Reyes t. Migrationsverket, §21). De noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment dat de betrokkene verzoekt zich bij de referentiepersoon te voegen en is een feitenkwestie waardoor de bewijsvoering in beginsel vrij is, zoals verzoeker terecht opmerkt. "

Gelet op het feit dat het ten laste zijn een feitenkwestie is waardoor de bewijsvoering in beginsel vrij is, heeft verzoeker in casu aangetoond financieel afhankelijk te zijn van zijn Belgische moeder, alsook de noodzaak aan materiële steun blijkt afdoende uit de stukken die verzoeker heeft overgemaakt op 20.01.2016.

Het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 juli 2012 nr. 84.818 oordeelt dat "moet worden aangetoond dat de afhankelijkheid gedurende een zekere periode aanwezig moet zijn op het moment van de aanvraag om hereniging. " In casu toont verzoeker door middel van stavingsstukken d.d. 20.01.2016 aan afhankelijk te zijn van zijn Belgische moeder reeds van voor zijn aankomst in België in 1999 tot op heden.

Het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt eveneens het volgende;

De Raad benadrukt dat wat het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon betreft er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de wettelijke voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie aldus vrij is. "

Gelet op het feit dat het bewijs van het "ten laste zijn" met ieder passend middel kan worden bewezen, vloeit de vraag of een persoon ten laste is voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. Hierbij dient evenwel uitgegaan te worden van de juiste feitelijke gegevens, die correct dienen te worden beoordeeld en op grond waarvan verweerder niet onredelijk tot haar besluit mag komen.

* In casu schendt verweerder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het redelijkheidsbeginsel door de talrijke stukken overgemaakt door verzoeker onvoldoende in aanmerking te nemen. Hoewel noch de Vreemdelingenwet noch het Vreemdelingenbesluit enige duidelijkheid verschaft over de documenten die dienen te worden overgemaakt, heeft verzoeker talrijke stukken overgemaakt als bewijs van zijn afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische moeder. Alle stukken die verzoeker werden gevraagd over te maken middels de bijlage 19ter (stuk 15), heeft verzoeker overgemaakt en zelfs meer. Gelet op het feit dat de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn Belgische moeder met elk passend middel kan worden bewezen, blijkt uit de stukken van verzoeker dat hieraan is voldaan.

Verweerder blijft in haar bestreden beslissing in gebreke inhoudelijk en concreet te motiveren waarom de talrijke stukken van verzoeker in gebreke blijven te voldoen om de afhankelijkheidsrelatie tussen partijen aan te tonen.

9.1.2.2. Verzoeker is effectief onvermogen in het land van herkomst

De bestreden beslissing vermeldt vervolgens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Verzoeker woont sinds 1999 in België samen met zijn familie. Hij was slechts 13 jaar toen hij in België aankwam. Uit talrijke reeds eerder besproken stukken blijkt bovendien dat verzoeker effectief onvermogen is en financieel ten laste is van zijn Belgische moeder (zie supra 9.1.2.1.).

Het bewijs van financieel ten laste te zijn mag met elk passend middel worden bewezen.

Gelet op het feit dat reeds is aangetoond dat verzoeker zowel in het verleden als heden materieel ten laste is van zijn Belgische moeder, tonen talrijke bankuittreksels en rekeningen betaald door de moeder aan dat verzoeker eveneens financieel ten laste is van zijn Belgische moeder. Verzoeker heeft bovendien bij zijn eerste aanvraag tot verblijf d.d. 10.03.2015 aankoopbewijzen, facturen, doktersvoorschriften en stortingsbewijzen overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker reeds van voor de huidige aanvraag financieel ten laste was van zijn moeder;

De volgende stukken tonen ontegensprekelijk aan dat verzoeker effectief onvermogen is in het land van herkomst;

> Het attest uit Kazachstan van het Ministerie van Financiën van Kazachstan d.d. 25.11.2015 waaruit blijkt dat verzoeker niet belastingplichtig is en bijgevolg effectief onvermogen is in het land van herkomst (zie stuk 12) ;

> Het attest van het Ministerie van Justitie van Kazachstan d.d. 18.01.2016 waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen heeft en bijgevolg effectief onvermogen is in het land van herkomst (zie stuk 13); Bovendien blijkt afdoende uit het feitelijk gegeven dat verzoeker in België woont sinds 1999 en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Kazachstan dat hij effectief onvermogen is in het land van herkomst. Er zijn verder ook geen indicaties waarom verzoeker inkomsten zou hebben op een andere plaats in het land van herkomst dan Almaty.

Verweerder schendt de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het redelijkheidsbeginsel door geen rekening te houden met de bewijsstukken dewelke verzoeker heeft overgemaakt ter staving van zijn financieel afhankelijke situatie met zijn Belgische moeder en het feit dat verzoeker effectief onvermogen is in het land van herkomst.

9.1.2.3. Referentiepersoon valt niet ten laste van de Belgische staat

De bestreden beslissing vermeldt tenslotte dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

Verzoeker maakt evenwel volgende documenten over als bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van zijn Belgische moeder:

> Arbeidsovereenkomst ZNA Antwerpen in dienst sinds 01/01/2009 (stuk 16);

> Loonfiches ZNA Antwerpen 06/2015 t/m 12/2015 + Loonfiches Ritmo interim 06/2015 t/m 12/2015 : gemiddeld 1400 € /maand;

> Attest vakantiegeld voor 2015 : 2496, 03 €.

> Eigendomsakte huis

Verzoeker stelt als eerste vast dat hij een attest van het OCMW heeft overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker geen financiële steun aanvraagt. De bijlage 19ter maakt enkel melding van een attest van het OCMW, nergens wordt vermeld dat dit attest ook op naam van de referentiepersoon dient te zijn. Dit is ook geen voorwaarde gesteld door de wet.

Verweerder stelt in haar bestreden beslissing dat er geen attest van het OCMW wordt voorgelegd op naam van de referentiepersoon, in casu de Belgische moeder. Uit dit enkele gegeven besluit verweerder dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

Gelet op het feit dat in casu de Belgische moeder (referentiepersoon) over een gemiddeld maandinkomen beschikt van gemiddeld 1400 euro per maand, dat dit inkomen 120% van het leefloon overschrijdt, en bijgevolg blijkt dat zij over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, is een attest van het OCMW niet vereist.

Het is dan ook niet redelijk om bovenop deze inkomstenbewijzen nog eens een attest te verlangen van het OCMW waaruit zou- moeten blijken dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat.

Verzoeker merkt bovendien op dat bij de eerste aanvraag tot verblijf van verzoeker d.d. 10.03.2015 de inkomsten van de moeder van verzoeker niet werden betwist.

Zo verweerder stelt dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste van de Belgische staat valt, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel door geen rekening te houden met de voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon die duidelijk blijken uit de stukken overgemaakt aan verweerder op 20.01.2016.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, zou gevolg geven hieraan voor verzoeker een schending uitmaken van zijn recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw, omdat hij dan gedwongen wordt zijn gezin in België achter te laten met wie hij reeds 17 jaar samenleeft.”

2.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeker geen recht op verblijf als persoon ten laste van een Belgische onderdaan kan laten gelden daar hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond al voor de aanvraag en reeds in het herkomstland financieel

ten laste te zijn en niet afdoende blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet ten laste van de staat valt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt beperkt de motivering zich niet tot een loutere opsomming van de voorgelegde stavingsstukken maar wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende zijn als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en werd vastgesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van deze wet. Voormelde wetsbepalingen voorzien dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

2.4. Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in neergaande lijn kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter wel worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014). Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

2.5. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij volgende stukken heeft voorgelegd bij haar aanvraag:

- loonfiches/eindejaarspremie/vakantiegeld Belgische referentiepersoon
- arbeidsovereenkomst onbepaalde duur Belgische referentiepersoon
- attest van het ministerie van Justitie van Kazachstan waaruit blijkt dat verzoekende partij geen onroerend goed heeft in de stad Almaty, afgeleverd op 18 januari 2016
- attest van de Kazachse overheid dat verzoekende partij ingeschreven is in België, afgeleverd op 19 januari 2016
- verklaring van het OCMW Antwerpen dat verzoekende partij geen financiële steun ontvangt, afgeleverd op 27 oktober 2015
- kopie van de bankkaart van de Belgische referentiepersoon
- factuur van de Colruyt van 26 december 2015 op naam van verzoekende partij en bewijs van betaling van deze factuur met de bankkaart van de Belgische referentiepersoon
- factuur van Decathlon Schelle van 3 november 2015 op naam van verzoekende partij en bewijs van betaling van deze factuur met de bankkaart van de Belgische referentiepersoon
- factuur van C&A van 2 november 2015 op naam van verzoekende partij en bewijs van betaling van deze factuur met de bankkaart van de Belgische referentiepersoon

- factuur van Action van 10 november 2015 op naam van verzoekende partij en bewijs van betaling van deze factuur met de bankkaart van de Belgische referentiepersoon
- factuur van Decathlon Schelle van 16 november 2015 op naam van verzoekende partij en bewijs van betaling van deze factuur met de bankkaart van de Belgische referentiepersoon
- schoolattest van verzoekende partij waaruit blijkt dat hij in Antwerpen lessen volgde in de onthaalklas voor nieuwkomers in het jaar 2000-2001
- aankoopakte woonhuis door de Belgische referentiepersoon in 2006 waarbij in de aankoopakte verzoekende partij vermeld staat als kind ten laste
- verklaring ziekenfonds de voorzorg dat verzoekende partij er van 1 april 2000 tot en met 30 september 2009 als persoon ten laste ingeschreven stond
- verklaring ziekenfonds de voorzorg waaruit het lidmaatschap van de Belgische referentiepersoon, haar echtgenoot en de overige kinderen blijkt sinds 1 april 2000 tot heden.

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd die dateren van een periode toen zij nog geen eenentwintig jaar was. Stukken die dateren van voor de dag waarop de verzoekende partij eenentwintig jaar is geworden, met name 11 augustus 2007, kunnen evenwel bezwaarlijk als dienstig worden beschouwd om aan te tonen dat verzoekende partij na 11 augustus 2007, en dus als eenentwintigjarige of oudere persoon ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat zij moet aantonen dat zij haar afhankelijkheid tot op het moment van de aanvraag moet aantonen.

2.8. Verzoekende partij betoogt dat zij steeds heeft samengewoond met haar ouders, maar het loutere feit dat zij onder hetzelfde dak woont met haar ouders, maakt niet dat daaruit automatisch kan afgeleid worden dat zij ook ten laste valt van de Belgische referentiepersoon waarmee zij hetzelfde dak deelt. Bovendien strookt de stelling dat zij steeds heeft samengewoond met de Belgische referentiepersoon in het geheel niet met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij in 2010 ambtshalve werd afgeschreven omdat zij meer dan één jaar het Rijk heeft verlaten – verzoekende partij had zich immers aangesloten bij het vreemdelingenlegioen en verbleef in Frankrijk – en is het tevens zo dat zij in 2010 een asielaanvraag heeft ingediend in Zweden, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoekende partij steeds heeft samengewoond met haar moeder, in casu de Belgische referentiepersoon.

2.9. Verzoekende partij heeft voorts facturen overgemaakt die betaald werden met de bankkaart van haar moeder, zijnde de Belgische referentiepersoon, maar zoals de verwerende partij terecht motiveert, dateren deze facturen/aankoopbewijzen allemaal van na de opstart van de aanvraag, zodat deze bezwaarlijk als bewijs kunnen aangewend worden om aan te tonen dat verzoekende partij op het moment van haar aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Waar verzoekende partij nog verwijst naar stukken die zij heeft voorgelegd bij een eerdere aanvraag dd. 10 maart 2015 wijst de Raad erop dat – naast de vaststelling dat deze stukken reeds beoordeeld werden bij beslissing van 27 augustus 2015 (beslissing die thans definitief is) waarbij deze stukken evenmin aanvaard werden als bewijs van het ten laste zijn van verzoekende partij – het de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te stofferen met de stukken waarvan zij gebruik wenst te maken om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging als persoon ten laste. Zij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar stukken die zij in kader van een eerdere aanvraag heeft gebruikt maar thans niet meer heeft aangewend bij de huidige aanvraag om de bestreden beslissing inhoudelijk te bekritisieren aangaande de beoordeling van de gehanteerde stukken.

Door voorts opnieuw te verwijzen naar het attest van het OCMW waaruit blijkt dat verzoekende partij geen financiële steun aanvroeg toont zij evenmin aan dat de bevinding dat zij onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag ten laste te zijn van de referentiepersoon, kennelijk onredelijk of foutief is. Verder blijkt uit de verklaring van het ziekenfonds de voorzorg dat verzoekende partij er slechts van 1 april 2000 tot en met 30 september 2009 als persoon ten laste ingeschreven stond zodat dit evenmin aantoont dat verzoekende partij afdoende heeft aangetoond op het ogenblik van de aanvraag ten laste te zijn van de referentiepersoon zodat de verwijzing naar haar sis-kaarten evenmin dienstig is.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat zij op 13-jarige leeftijd naar België is gekomen en hieruit blijkt dat zij effectief onvermogen is in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat de gemachtigde aangaande het attest van het Ministerie van Justitie van Kazachstan er op gewezen heeft dat het loutere feit dat hierin geattesteerd wordt dat verzoekende partij geen onroerend goed bezit in Almaty niets zegt over eventuele eigendommen buiten Almaty of eventuele andere bronnen van inkomsten van

verzoekende partij zodat dit niet kan aanvaard worden als bewijs van onvermogen. Verzoekende partij doet hier met haar betoog geenszins afbreuk aan. Zij blijft verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken maar uit de bespreking hoger is gebleken dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond **tot op heden** een afhankelijkheidsrelatie te vertonen met de referentiepersoon.

Wat betreft de kritiek op het motief dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste van de Belgische staat valt, wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief, nu de bestreden beslissing afdoende geschraagd wordt door de vaststelling dat het bewijs niet geleverd is dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.11. Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ontwaart met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met haar familieleven in België. Zij laat evenwel na in concreto uiteen te zetten met wie zij een familieleven in België leidt, zodat er van wordt uitgegaan dat zij haar familieleven met haar ouders bedoelt.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen toont de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar ouders. Verzoekende partij heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van haar ouder(s) en het enkele feit dat zij samenwoont met haar ouders maakt niet dat daaruit een bijzondere band van afhankelijkheid kan afgeleid worden. Bijgevolg toont de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat in casu niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekende partij in casu na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit familieleven elders. Evenmin toont zij aan dat zij haar familieleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Bovendien leidt het bestreden bevel niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de familiale band tussen de verzoekende partij en haar ouders. Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar ouders en haar familieleven met hen verder te onderhouden. Ten slotte belet niets de ouders om de verzoekende partij te vergezellen terwijl zij terugkeert om zich in regel te stellen of om haar in haar land van herkomst te bezoeken. De verzoekende partij toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar familieleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet koppelt aan een schending van haar familieleven, en zoals uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekende partij geen schending van haar familieleven aantoonde, maakt zij evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER